

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturrtā palāta)

2015. gada 5. martā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Autortiesības un blakustiesības — Direktīva 2001/29/EK — 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts un 6. pants — Reproducēšanas tiesības — Izņēmums — Kopēšana privātai lietošanai — Ar mobilo telefonu atmiņas karšu palīdzību veikta reproducēšana — Taisnīga atlīdzība — Nodeva par datu nesējiem — Vienlīdzīga attieksme — Nodevas atmaksāšana — Minimāls kaitējums

Lieta C-463/12

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Østre Landsret* (Dānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2012. gada 10. oktobrī un kas Tiesā reģistrēts 2012. gada 16. oktobrī, tiesvedībā

Copydan Båndkopi

pret

Nokia Danmark A/S.

TIESA (ceturrtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*] (referents), M. Safjans [*M. Saffjan*] un A. Prehala [*A. Prechal*],

ģenerāladvokāts P. Kruss Viljalons [*P. Cruz Villalón*],

sekretāre S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 16. janvāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Copydan Båndkopi* vārdā – *P. Schønning*, advokat,
- *Nokia Danmark A/S* vārdā – *F. Bøggild*, advokat,
- Francijas valdības vārdā – *D. Colas* un *F. X. Bréchet*, kā arī *B. Beaupère-Manokha*, pārstāvji,
- Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *S. Varone*, *avvocato dello Stato*,
- Nīderlandes valdības vārdā – *M. Noort*, *M. Bulterman* un *C. Wissels*, pārstāves,

* Tiesvedības valoda – dāņu.

- Austrijas valdības vārdā — *G. Kunnert* un *A. Posch*, pārstāvji,
 - Somijas valdības vārdā — *J. Leppo*, pārstāvis,
 - Apvienotās Karalistes valdības vārdā — *S. Brighthouse*, pārstāve, kurai palīdz *S. Malynicz* un *J. Holmes*, *barristers*,
 - Eiropas Komisijas vārdā — *J. Samnadda*, kā arī *H. Stovlbæk* un *J. Szczodrowski*, pārstāvji,
- noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2014. gada 18. jūnija tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvas 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV L 167, 10. lpp.) 5. panta 2. punkta b) apakšpunktu un 6. pantu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Copydan Båndkopi* (turpmāk tekstā — “*Copydan*”) un *Nokia Danmark A/S* (turpmāk tekstā — “*Nokia*”) par tādas nodevas samaksu, kas ir paredzēta taisnīgas atlīdzības finansēšanai saskaņā ar minētās direktīvas 5. panta 2. punkta b) apakšpunktā noteikto izņēmumu attiecībā uz reproducēšanas tiesībām (turpmāk tekstā — “nodeva par privātu kopēšanu”).

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 2001/29 preambulas 9., 10., 31., 32., 35., 38. un 39. apsvērums ir formulēti šādi:
 - “(9) Autortiesību un blakustiesību saskaņošanas pamatā jābūt augstam aizsardzības līmenim, jo šīm tiesībām ir izšķiroša nozīme intelektuālajā jaunradē. [..]
 - (10) Lai autori vai izpildītāji varētu turpināt savu radošo un māksliniecisko darbību, viņiem jāsaņem atbilstīga atlīdzība par viņu darbu izmantošanu, bet producentiem tā jāsaņem, lai varētu finansēt šo darbību. [..]
 - [..]
 - (31) Jāsauglabā taisnīgs līdzsvars starp dažādu kategoriju tiesību subjektu tiesībām un interesēm un dažādu kategoriju tiesību subjektu un aizsargātu tiesību objektu izmantotāju tiesībām un interesēm. [..]
 - (32) Šī direktīva paredz izsmeļošu izņēmumu un ierobežojumu uzskaitījumu attiecībā uz reproducēšanas tiesībām un tiesībām uz izziņošanu. Daži izņēmumi vai ierobežojumi vajadzības gadījumā attiecas tikai uz reproducēšanas tiesībām. Minētajā uzskaitījumā ņemtas vērā dalībvalstu atšķirīgās tiesību tradīcijas, vienlaikus tiecoties nodrošināt funkcionējošu iekšējo tirgu. Dalībvalstīm būtu saskanīgāk jāpiemēro minētie izņēmumi un ierobežojumi, ko novērtēs, nākotnē pārskatot īstenojamās tiesību aktus.

[..]

(35) Dažos izņēmumu vai ierobežojumu gadījumos tiesību subjektiem būtu jāsaņem taisnīga atlīdzība, ar ko tiem pienācīgi atlīdzina par viņu aizsargāto darbu vai cita tiesību objekta izmantošanu. Nosakot attiecīgās taisnīgās atlīdzības veidu, sīku procedūru un iespējamo apjomu, būtu jāņem vērā īpašie apstākļi katrā gadījumā. Novērtējot attiecīgos apstākļus, noderīgs kritērijs būtu iespējamais kaitējums, ko attiecīgā darbība nodara tiesību subjektiem. Gadījumos, kad tiesību subjekti jau ir saņēmuši samaksu kādā citā veidā, piemēram, kā daļu no maksas par licenci, īpašs vai atsevišķs maksājums var arī nepienākties. Nosakot taisnīgas atlīdzības apjomu, pilnībā būtu jāņem vērā šajā direktīvā minēto tehnoloģisko aizsardzības pasākumu izmantošanas pakāpe. Dažos gadījumos, ja tiesību subjekta aizskārums ir minimāls, maksājumu saistību var nebūt.

[..]

(38) Dalībvalstīm būtu jāļauj reproducēšanas tiesību izņēmumu vai ierobežojumu paredzēšana attiecībā uz audio, vizuāla un audiovizuāla materiāla reproducēšanu dažos veidos personiskai lietošanai, paredzot taisnīgu atlīdzību. Tas var ietvert atlīdzības shēmu ieviešanu vai turpināšanu, lai kompensētu tiesību subjekta aizskārums. [..]

(39) Piemērojot izņēmumu vai ierobežojumu privātai kopēšanai, dalībvalstīm būtu jāņem vērā tehnoloģiskās un ekonomiskās attīstības tendences, un jo īpaši attiecībā uz digitālo privāto kopēšanu un atlīdzības shēmām, ja ir pieejami efektīvi tehnoloģiski aizsardzības pasākumi. Minētajiem izņēmumiem vai ierobežojumiem nebūtu jārada šķēršļi tehnoloģisku pasākumu izmantošanai vai to piemērošanai noteikumu apiešanas gadījumā.”

4 Minētās direktīvas 2. pantā ir paredzēts:

“Dalībvalstis paredz ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt tiešu vai netiešu, īslaicīgu vai pastāvīgu reproducēšanu ar jebkādiem līdzekļiem un jebkādā formā, pilnībā vai daļēji:

a) autoriem – attiecībā uz viņu darbiem;

[..].”

5 Saskaņā ar šīs direktīvas 5. panta 2. un 5. punktu:

“2. Dalībvalstis var paredzēt izņēmumus vai ierobežojumus 2. pantā minētajām reproducēšanas tiesībām šādos gadījumos:

a) reproducēšana uz papīra vai līdzīga materiāla, ko veic, izmantojot jebkuru fotografēšanas metodi vai citu procesu ar līdzīgu iedarbību, izņemot nošu rakstus, ar noteikumu, ka tiesību subjekti saņem taisnīgu atlīdzību;

b) reproducēšana uz jebkura materiāla, ko personiskai lietošanai veic privātpersona ar mērķi, kurš ne netieši, ne tieši nav komerciāls, ar nosacījumu, ka tiesību subjekti saņem taisnīgu atlīdzību, kurā ņemta vērā 6. pantā minēto tehnoloģisko pasākumu piemērošana vai nepiemērošana attiecīgajam darbam vai tiesību objektam;

[..]

5. Šī panta 1., 2., 3. un 4. punktā paredzētos izņēmumus un ierobežojumus piemēro tikai dažos īpašos gadījumos, kas nav pretrunā ar darba vai cita tiesību objekta parasto izmantošanu un nepamatoti neskar tiesību subjekta likumīgās intereses.”

6 Direktīvas 2001/29 6. panta 1. un 3. punktā ir noteikts:

“1. Dalībvalstis paredz atbilstīgu tiesisko aizsardzību pret jebkuru efektīvu tehnoloģisko pasākumu apiešanu, ko attiecīgā persona veic, apzinoties savu rīcību, vai, ja tai ir jāapzinās sava rīcība.

[..]

3. Šajā direktīvā vārdi “tehnoloģiski pasākumi” nozīmē jebkuru tehnoloģiju, ierīci vai komponentu, kurus parasti izmanto, lai nepieļautu vai ierobežotu tādas darbības ar darbiem vai citiem tiesību objektiem, ko nav atļāvis tiesību subjekts, kuram ir likumā paredzētās autortiesības vai blakustiesības [..]. Tehnoloģiskus pasākumus uzskata par “efektīviem”, ja tiesību subjekts kontrolē aizsargātā darba vai citu tiesību objektu izmantošanu ar piekļuves kontroli vai aizsardzības procesu, piemēram, kodēšanu, trokšņu radišanu vai citu darba vai cita tiesību objekta pārveidošanu, vai ar kopiju kontroles mehānismu, ar ko sasniedz aizsardzības mērķi.”

Dānijas tiesības

7 Saskaņā ar 2010. gada 27. februāra Likuma par autortiesībām (*ophavsretsloven*), kas konsolidēts ar Noteikumiem Nr. 202 (turpmāk tekstā – “Autortiesību likums”), 12. panta 1. un 3. punktu:

“1. Ikvienam ir tiesības privātai lietošanai izgatavot vai likt izgatavot atsevišķas kopijas darbiem, kuri ir padarīti publiski pieejami. Šādas kopijas nedrīkst izmantot nekādiem citiem mērķiem.

[..]

3. [..] Nav atļauts bez autora piekrišanas izgatavot digitālas kopijas no darba, ko persona ir aizņēmusies vai noīrējusi.”

8 Minētā likuma 39. panta 1. un 2. punktā ir paredzēts:

“1. Ikvienam, kas komerciālos nolūkos ražo vai importē skaņas lentes, video lentes vai citus datu nesējus, uz kuriem var ierakstīt skaņu vai attēlus, ir jāmaksā atlīdzība to darbu autoriem, kas minēti 2. punktā.

2. Atlīdzība ir jāmaksā par lentēm utt., kuras der kopiju izgatavošanai privātai lietošanai [..].”

9 Autortiesību likuma 40. panta 2. un 3. punktā ir paredzēts:

“2. 2006. gadā atlīdzība [..] par atmiņas kartēm ir DKK 4,28 par vienību.

3. Sākot no 2007. gada, 1. un 2. punktā paredzētā atlīdzība ik gadu tiek pielāgota, ņemot vērā pielāgošanas procentus (skat. Likumu par likmes pielāgošanas procentiem).”

10 Autortiesību likuma 75.c panta 1. punktā ir noteikts:

“Nedrīkst pieļaut efektīvu tehnoloģisko pasākumu apiešanu bez tiesību subjekta piekrišanas.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

11 *Copydan* ir autortiesību pārvaldības organizācija, kas pārstāv audio un audiovizuālo darbu tiesību īpašniekus. Tai ir *Kulturministeriet* (Kultūras ministrija) atļauja iekasēt, pārvaldīt un sadalīt starp šiem tiesību subjektiem par minēto darbu izmantošanu saņemto atlīdzību.

- 12 *Nokia* ir mobilo telefonu izplatītājs Dānijā. Tā pārdod šos produktus uzņēmumiem, kuri savukārt tos pārdod tālāk citiem uzņēmumiem vai privātpersonām. Visiem mobilajiem telefoniem ir iekšējā atmiņa. Atsevišķos telefonu modeļos turklāt ir iespējams ievietot papildu atmiņas karti, kas atšķiras no SIM kartes. Ja lietotājam ir mobilais telefons ar atmiņas karti, viņš var tajā saglabāt tādu informāciju kā telefona numuri, kontakti vai fotogrāfijas, kas uzņemtas ar telefonu. Tāpat var tikt uzglabātas datnes ar mūziku, filmām un citiem ar autortiesībām aizsargātiem darbiem. Šīs datnes var lejupielādēt no interneta vai no *DVD*, *CD*, *MP3* atskaņotāja vai lietotāju datoriem.
- 13 Pamatlietas puses ir vienisprātis par to, ka tad, ja lietotājs uzglabā ar autortiesībām aizsargātus darbus mobilajā telefonā, kuram ir gan iekšējā atmiņa, gan atmiņas karte, šie darbi parasti tiek uzglabāti mobilā telefona atmiņas kartē. Tomēr, ja lietotājs ir mainījis mobilā telefona uzstādījumus, viņš var uzglabāt šos darbus arī mobilā telefona iekšējā atmiņā.
- 14 Pēc *Copydan* domām, Autortiesību likumā paredzētajai taisnīgas atlīdzības sistēmai saskaņā ar izņēmumu attiecībā uz reproducēšanas tiesībām (turpmāk tekstā – “taisnīga atlīdzība”) ir jāattiecas uz visām mobilo telefonu atmiņas kartēm, izņemot tās atmiņas kartes, kurām ir īpaši maza datu ietilpība. Tādēļ *Copydan* vērsās ar prasību tiesā, lūdzot piespriest *Nokia* samaksāt *Copydan* nodevu par privāto kopēšanu saistībā ar laiku no 2004. līdz 2009. gadam ievestajām atmiņas kartēm.
- 15 *Nokia* ir norādījusi, ka šāda nodeva nav maksājama, ja reproducēšana nav bijusi likumīga vai ja reproducēšanas izmantošanu, piemēram, pēc aizsargāta darba lejupielādēšanas no interneta veikala, ir atļāvuši autortiesību subjekti. Tādējādi taisnīgas atlīdzības sistēma būtu jāattiecina tikai uz likumīgu reproducēšanu privātai lietošanai, attiecībā uz kuru tiesību subjekti nav snieguši savu piekrišanu. Tomēr mobilo telefonu atmiņas kartes tikai ļoti retos gadījumos saturot šādas kopijas, kā rezultātā par šīm kopijām nevarot tikt prasīta nekāda atlīdzība.
- 16 Šādos apstākļos *Østre Landsret* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai ar Direktīvas [2001/29] noteikumiem ir saderīgs tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā tiesību īpašniekiem tiek paredzēta atlīdzība, ja reproducēšana ir veikta, izmantojot šādus avotus:
- datnes, ja attiecīgo izmantošanu atzīst tiesību īpašnieks un par to maksā patērētājs (piemēram, licencēta satura materiālus no interneta veikaliem);
 - datnes, ja attiecīgo izmantošanu atzīst tiesību īpašnieks un par to nemaksā patērētājs (licencēta satura materiālus, piemēram, saistībā ar tirdzniecību);
 - lietotāja paša *DVD*, *CD*, *MP3* atskaņotāju, datoru u.c. situācijās, kad netiek piemēroti efektīvi tehnoloģiski pasākumi;
 - lietotāja paša *DVD*, *CD*, *MP3* atskaņotāju, datoru u.c. situācijās, kad tiek piemēroti efektīvi tehnoloģiski pasākumi;
 - trešās personas *DVD*, *CD*, *MP3* atskaņotāju, datoru vai citu iekārtu;
 - nelikumīgi nokopētus darbus no interneta vai citiem avotiem;
 - citādi likumīgi nokopētas datnes, piemēram, no interneta (no likumīgiem avotiem, bez licences)?
- 2) Kā dalībvalsts tiesību aktos par taisnīgu atlīdzību [...] ir jāņem vērā efektīvi tehnoloģiskie pasākumi (skat. Direktīvas [2001/29] 6. pantu)?

- 3) Aprēķinot [taisnīgu atlīdzību], – kas ir jāsaprot ar izteikumu “gadījumi, ja tiesību subjekta aizskārums ir minimāls”, kas ir noteikts tās preambulas 35. apsvērumā, lai rastos situācija, ka Direktīvas [2001/29] noteikumiem neatbildīs tas, ka dalībvalstīs būs tādi tiesību akti, kuros paredzēta atlīdzība tiesību īpašniekiem par šādu kopēšanu privātai lietošanai [..]?
- 4) a) Ja tiek pieņemts, ka primārā vai pati galvenā mobilo telefonu atmiņas karšu funkcija nav kopēšana privātai lietošanai, vai Direktīvai [2001/29] atbilst tas, ka dalībvalstīs ir tādi tiesību akti, kuros paredzēta atlīdzība tiesību īpašniekiem par kopēšanu mobilo telefonu atmiņas kartēs?
- b) Ja tiek pieņemts, ka viena no primārajām vai galvenajām mobilo telefonu atmiņas karšu funkcijām ir kopēšana privātai lietošanai, vai Direktīvai [2001/29] atbilst tas, ka dalībvalstīs ir tādi tiesību akti, kuros paredzēta atlīdzība tiesību īpašniekiem par kopēšanu mobilo telefonu atmiņas kartēs?
- 5) Vai Direktīvas [2001/29] preambulas 31. apsvērumā ietvertā jēdziena “taisnīgs līdzsvars” un tās 5. panta 2. punkta b) apakšpunktā minētā jēdziena “taisnīga atlīdzība”, kas ir jābalsta uz “aizskāruma” apmēru, vienādi interpretācijai atbilst tas, ka dalībvalstīs ir tādi tiesību akti, kuros paredzēts iekasēt nodevu par atmiņas kartēm, kaut gan nekāda nodeva netiek iekasēta par iekšējo atmiņu, kā, piemēram, *MP3* atskaņotājiem vai *iPod*, kas ir paredzēti un galvenokārt tiek izmantoti, lai uzglabātu kopijas privātai lietošanai?
- 6) a) Vai Direktīva [2001/29] liedz dalībvalstīm pieņemt tādus tiesību aktus, kuros paredzēts, ka nodevu par kopēšanu privātai lietošanai iekasē no ražotāja un/vai importētāja, kurš pārdod atmiņas kartes uzņēmumiem, kuri savukārt tās pārdod gan privātpersonām, gan uzņēmumiem, ražotājam un/vai importētājam nezinot, vai šīs atmiņas kartes ir pārdotas privātpersonām vai uzņēmumiem?
- b) Vai atbildi uz sestā jautājuma a) punktu ietekmē tas, ka dalībvalsts tiesību aktos ir ietverti noteikumi, kas nodrošina, ka ražotājiem, importētājiem un/vai izplatītājiem nav jāmaksā nodeva par atmiņas kartēm, kuras tiek izmantotas profesionāliem mērķiem, ka ražotāji, importētāji un/vai izplatītāji situācijā, kad nodeva tomēr ir samaksāta, var saņemt šīs nodevas, kas samaksāta par atmiņas kartēm, atmaksu, ja tās tiek izmantotas profesionāliem mērķiem, un ka ražotāji, importētāji un/vai izplatītāji var pārdot atmiņas kartes citiem uzņēmumiem, kuri ir reģistrēti organizācijā, kura administrē nodevu sistēmu, nemaksājot šo nodevu?
- c) Vai atbildi uz sestā jautājuma a) un b) daļu ietekmē tas:
- i) ka dalībvalstī ir noteikti tādi tiesību akti, kuros paredzēts, ka ražotājiem, importētājiem un/vai izplatītājiem nav jāmaksā nodeva par atmiņas kartēm, kas tiek izmantotas profesionāliem mērķiem, bet jēdziens “izmantošana profesionāliem mērķiem” tiek interpretēts kā tāds, kas dod tiesības uz atskaitījumu, kuras attiecas tikai uz *Copydan* atzītiem uzņēmumiem, bet nodeva ir jāmaksā par atmiņas kartēm, ko profesionālos nolūkos izmanto citi uzņēmumi, kurus *Copydan* nav atzinusi;
- ii) ka dalībvalstī ir noteikti tādi tiesību akti, kuros paredzēts, ka ražotāji, importētāji un/vai izplatītāji situācijā, kad nodeva tomēr ir samaksāta (teorētiski), var saņemt tās atmaksu par atmiņas kartēm, kas tiek izmantotas profesionāliem mērķiem, [ja] [..] praksē tikai atmiņas kartes pircējs var saņemt nodevas atmaksu un [..] atmiņas kartes pircējam ir jāiesniedz *Copydan* pieteikums par nodevas atmaksu;

- iii) ka dalībvalstī ir noteikti tādi tiesību akti, kuros paredzēts, ka ražotāji, importētāji un/vai izplatītāji var pārdot atmiņas kartes citiem uzņēmumiem, kuri ir reģistrēti organizācijā, kura administrē nodevu sistēmu, nemaksājot nodevu, [ja] *Copydan* ir organizācija, kura administrē nodevu sistēmu, un reģistrētie uzņēmumi nezina, vai atmiņas kartes ir pārdotas privātpersonām vai uzņēmumiem?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Ievada piezīme

- 17 Dažos no iesniedzējtiesas uzdotajiem jautājumiem nav ietverta tieša atsauce uz Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunktu, savukārt citos – ir. Tomēr no lēmuma par prejudiciālu jautājumu uzdošanu skaidri izriet, ka visi uzdotie jautājumi ir jāsaprot kā tādi, kas attiecas uz minēto tiesību normu, un tādēļ Tiesa šos jautājumus izvērtēs, ņemot vērā šo tiesību normu.

Par ceturto jautājumu

- 18 Uzdodot ceturto jautājumu, kurš ir jāizskata kā pirmais, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā ir paredzēta taisnīgas atlīdzības samaksa saistībā ar tādiem daudzfunkcionāliem datu nesējiem kā, piemēram, mobilo telefonu atmiņas kartes neatkarīgi no tā, vai šo datu nesēju galvenā funkcija ir kopēšana privātai lietošanai vai nē.
- 19 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, ja dalībvalstis izlemj ieviest savās valsts tiesībās minētās direktīvas 5. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzēto izņēmumu attiecībā uz reproducēšanas tiesībām kopēšanai privātai lietošanai (turpmāk tekstā – “privātās kopēšanas izņēmums”), tām saskaņā ar minēto tiesību normu it īpaši ir jāparedz pienākums maksāt taisnīgu atlīdzību ekskluzīvu reproducēšanas tiesību subjektiem (spriedumi *Padawan*, C-467/08, EU:C:2010:620, 30. punkts, kā arī *Amazon.com International Sales* u.c., C-521/11, EU:C:2013:515, 19. punkts).
- 20 Tā kā minētās direktīvas tiesību normās nav precizēti dažādie taisnīgas atlīdzības sistēmas elementi, dalībvalstīm ir plaša rīcības brīvība to noteikšanā. Dalībvalstīm tostarp ir jānosaka personas, kurām ir jāmaksā šī atlīdzība, kā arī jānosaka minētās atlīdzības forma, nosacījumi un apmērs (šajā ziņā skat. spriedumus *Stichting de Thuiskopie*, C-462/09, EU:C:2011:397, 23. punkts, kā arī *Amazon.com International Sales* u.c., EU:C:2013:515, 20. punkts).
- 21 Ņemot vērā iepriekš minēto, taisnīgajai atlīdzībai un līdz ar to arī tās pamatā esošajai sistēmai un tās apmēram ir jābūt saistītam ar kaitējumu, kas tiesību subjektiem radīts privātās kopēšanas dēļ (šajā ziņā skat. spriedumu *Padawan*, EU:C:2010:620, 40. un 42. punkts).
- 22 Tā kā attiecīgo tiesību subjektam kaitējumu rada persona, kura privātām vajadzībām izgatavo darba reprodukciju, iepriekš nelūdzot autora atļauju, principā šai personai ir pienākums atlīdzināt šīs reproducēšanas rezultātā radušos kaitējumu, maksājot atlīdzību, kas tiek izmaksāta minētajam autoram (šajā ziņā skat. spriedumus *Padawan*, EU:C:2010:620, 45. punkts, un *Amazon.com International Sales* u.c., EU:C:2013:515, 23. punkts).
- 23 Tomēr Tiesa ir atzinusi, ka, ņemot vērā praktiskās grūtības identificēt privātos lietotājus, kā arī noteikt tiem pienākumu kompensēt ekskluzīvo tiesību subjektiem radīto kaitējumu, dalībvalstis taisnīgas atlīdzības finansēšanai drīkst noteikt nodevu par privātu kopēšanu, kas jāmaksā nevis attiecīgajām privātpersonām, bet gan personām, kurām ir digitālās reproducēšanas iekārtas, ierīces un datu nesēji un kuras tādējādi minētās reproducēšanas iekārtas, ierīces un datu nesējus juridiski vai faktiski nodod privātpersonu rīcībā vai sniedz tām reproducēšanas pakalpojumu. Šādā sistēmā tieši personām, kurām

ir minētās reproducēšanas iekārtas, ierīces un datu nesēji, ir jāmaksā nodeva par privātu kopēšanu (spriedumi *Padawan*, EU:C:2010:620, 46. punkts, kā arī *Amazon.com International Sales* u.c., EU:C:2013:515, 24. punkts).

- 24 Šajā ziņā nav jāpierāda, ka fiziskās personas ar šīm iekārtām, ierīcēm un datu nesējiem tiešām ir izgatavojušas kopijas privātai lietošanai. Attiecībā uz šīm personām pamatoti var tikt uzskatīts, ka tās pilnībā izmanto tām piešķirtās lietošanas tiesības, t.i., ka tās izmanto visas minēto iekārtu iespējas, tostarp reproducēšanas iespēju (šajā ziņā skat. spriedumu *Padawan*, EU:C:2010:620, 54. un 55. punkts).
- 25 No tā izriet, ka gadījumā, ja digitālās reproducēšanas iekārtas, ierīces un datu nesēji ir nodoti fizisku personu kā privātu lietotāju rīcībā, tikai ar šo iekārtu spēju izgatavot kopijas pietiek, lai pamatotu nodevas par privātu kopēšanu piemērošanu (šajā ziņā skat. spriedumu *Padawan*, EU:C:2010:620, 56. punkts).
- 26 Līdz ar to no šīs Tiesas judikatūras izriet, ka principā nav nozīmes tam, vai datu nesējam ir viena funkcija vai vairākas funkcijas, nedz arī tam, vai reproducēšanas funkcija attiecīgā gadījumā ir sekundāra attiecībā pret citām funkcijām, jo tiek pieņemts, ka galīgie lietotāji izmanto visas pieejamās šī datu nesēja funkcijas.
- 27 Ņemot vērā iepriekš minēto, ar reproducēšanu saistītās funkcijas daudzfunkcionalitāte un sekundārais raksturs var ietekmēt taisnīgās atlīdzības apmēru. It īpaši, ievērojot šī sprieduma 21. punktā paustos apsvērumus, šis apmērs kompetentajām iestādēm principā ir jānosaka, ņemot vērā datu nesēja spējas reproducēt darbus privātai lietošanai relatīvo nozīmīgumu.
- 28 Līdz ar to, ja tiktu konstatēts, ka praksē kāda datu nesēja lietotāji tikpat kā neizmanto šo funkciju, šīs funkcijas nodrošināšana atbilstoši Direktīvas 2001/29 preambulas 35. apsvērumam varētu neradīt pienākumu maksāt taisnīgu atlīdzību, ciktāl tiesību subjektiem radītais kaitējums tiktu uzskatīts par minimālu.
- 29 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz ceturto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā ir paredzēta taisnīgas atlīdzības samaksa saistībā ar tādiem daudzfunkcionāliem datu nesējiem kā, piemēram, mobilo telefonu atmiņas kartes neatkarīgi no tā, vai šo datu nesēju galvenā funkcija ir kopēšana privātai lietošanai vai nē, ar nosacījumu, ka viena no šo datu nesēju funkcijām, pat ja tā ir tikai sekundāra, ļauj to turētājiem izmantot tos šim nolūkam. Tomēr šīs funkcijas galvenais vai sekundārais raksturs un datu nesēja spējas veikt reproducēšanu relatīvais nozīmīgums var ietekmēt maksājamās taisnīgās atlīdzības apmēru. Ciktāl tiesību subjektiem radītais kaitējums tiktu uzskatīts par minimālu, minētās funkcijas nodrošināšana varētu neradīt pienākumu maksāt šo atlīdzību.

Par piekto jautājumu

- 30 Uzdodot piekto jautājumu, kurš ir jāizskata kā otrais, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā ir paredzēta nodevas par privātu kopēšanu samaksa par tādu datu nesēju izplatīšanu, kuri var tikt izmantoti reproducēšanai privātai lietošanai, kā, piemēram, mobilo telefonu atmiņas kartes, bet kurā šī nodeva nav attiecināta uz sastāvdaļām, kuras galvenokārt paredzētas kopiju privātai lietošanai uzglabāšanai, kā, piemēram, MP3 atskaņotāju iekšējā atmiņa.
- 31 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Direktīvas 2001/29 5. pantā paredzētie izņēmumi ir jāpiemēro, ievērojot vienlīdzīgas attieksmes principu, kas ir vispārējs Savienības tiesību princips, kurš ir paredzēts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20. pantā (šajā ziņā skat. spriedumu *Glatzel*, C-356/12, EU:C:2014:350, 43. punkts).

- 32 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru vienlīdzīgas attieksmes princips prasa, lai salīdzināmas situācijas netiktu aplūkotas atšķirīgi un atšķirīgas situācijas netiktu aplūkotas vienādi, ja vien tādai pieejai nav objektīva pamatojuma (skat. it īpaši spriedumus *Soukupová*, C-401/11, EU:C:2013:223, 29. punkts, un *Sky Italia*, C-234/12, EU:C:2013:496, 15. punkts).
- 33 No tā izriet, ka dalībvalstis nevar paredzēt sīki izstrādātus taisnīgas atlīdzības noteikumus, kas radītu nepamatotu nevienlīdzīgu attieksmi starp dažādām tādu saimnieciskās darbības subjektu kategorijām, kuri tirgo ar privātās kopēšanas izņēmumu salīdzināmas preces, vai starp dažādām aizsargāto tiesību objektu lietotāju kategorijām.
- 34 Pamatlietā ir vispārzināms, ka valsts tiesiskā regulējuma rezultātā tiek nošķirti, pirmkārt, datu nesēji, kas ir atdalāmi no iekārtām, kuras ir aprīkotas ar digitālās reproducēšanas funkciju, un, otrkārt, šādu iekārtu neatņemamās sastāvdaļas. Lai gan par šo datu nesēju izplatīšanu ir jāmaksā nodeva par privātu kopēšanu, šo sastāvdaļu gadījumā tas tā nav.
- 35 Šajā ziņā ir jānorāda, ka tādi daudzfunkcionāli datu nesēji kā mobilo telefonu atmiņas kartes, no vienas puses, un integrētās sastāvdaļas, kā, piemēram, *MP3* atskaņotāju iekšējā atmiņa, no otras puses, var tikt izmantoti aizsargāto darbu reproducēšanai privātai lietošanai un tādējādi radīt kaitējumu autortiesību subjektiem.
- 36 Šī analīze ir attiecināma arī uz mobilo telefonu atmiņas kartēm un šo telefonu iekšējo atmiņu. Pat ja, kā izriet no šī sprieduma 13. punkta, mobilo telefonu iekšējai atmiņai telefona aparātā ir atmiņas kartei identiska reproducēšanas funkcija, no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem neizriet, ka uz to izplatīšanu būtu attiecināta nodeva par privāto kopēšanu.
- 37 Tomēr iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai attiecīgā gadījumā pastāv citi apstākļi, kas ļautu konstatēt, ka, lai gan attiecīgajām integrētajām sastāvdaļām reproducēšanas ziņā ir tāda pati funkcija kā mobilo telefonu atmiņas kartēm, šīs sastāvdaļas nav salīdzināmas prasību saistībā ar taisnīgo atlīdzību aspektā.
- 38 Šajā ziņā iesniedzējtiesa tostarp var izvērtēt, kāda nozīme var būt tam, ka minētās sastāvdaļas nav atdalāmas no ierīcēm, kurās tās ir integrētas, lai gan datu nesēji, kas tiek izmantoti identiskiem reproducēšanas mērķiem, kā, piemēram, atmiņas kartes, ir atdalāmi no attiecīgajām ierīcēm, kas ir īpašība, kura var veicināt to pašu darbu papildu reproducēšanu uz citiem datu nesējiem.
- 39 Gadījumā, ja iesniedzējtiesa secinātu, ka minētās sastāvdaļas un datu nesēji ir salīdzināmi prasību saistībā ar taisnīgo atlīdzību aspektā, tai būtu jāpārbauda, vai no taisnīgās atlīdzības valsts sistēmas izrietošā atšķirīgā attieksme ir pamatota.
- 40 Šī atšķirīgā attieksme varētu būt pamatota tostarp tad, ja saistībā ar integrētajām sastāvdaļām, kas var tikt izmantotas reproducēšanas mērķiem, un pretēji tam, kas notiek saistībā ar pamatlietā aplūkojamajiem atdalāmajiem datu nesējiem, tiesību subjekti saņemtu taisnīgu atlīdzību kādā citā veidā.
- 41 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz piekto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā nodeva par privāto kopēšanu ir attiecināta uz tādu datu nesēju izplatīšanu, kuri var tikt izmantoti reproducēšanai privātai lietošanai, kā, piemēram, mobilo telefonu atmiņas kartes, bet kurā šī nodeva nav attiecināta uz sastāvdaļām, kuras galvenokārt paredzētas kopiju privātai lietošanai uzglabāšanai, kā, piemēram, *MP3* atskaņotāju iekšējā atmiņa, ar nosacījumu, ka šīs dažādās datu nesēju kategorijas un sastāvdaļas nav salīdzināmas vai ka saistībā ar tām pastāvošā atšķirīgā attieksme ir pamatota, par ko ir jāpārlicinās iesniedzējtiesai.

Par sesto jautājumu

- 42 Uzdotot sesto jautājumu, kurš ir jāizskata kā trešais, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā paredzēts, ka nodeva par privātu kopēšanu tiek iekasēta no ražotājiem un importētājiem, kuri pārdod mobilo telefonu atmiņas kartes uzņēmumiem, zinot, ka tās ir paredzēts pārdot tālāk, bet nezinot, vai šīs atmiņas kartes tiek pārdotas privātpersonām vai uzņēmumiem. Iesniedzējtiesa arī vēlas noskaidrot, vai atbildi uz šo jautājumu ietekmē tas, ka šie ražotāji un importētāji:
- ir atbrīvoti no minētās nodevas samaksas, ja tie pārdod atmiņas kartes uzņēmumiem, kas ir reģistrēti organizācijā, kura administrē atlīdzības sistēmu, un
 - var saņemt minētās nodevas atmaksu, ja mobilo telefonu atmiņas kartes tiek izmantotas profesionāliem mērķiem, tomēr praksē tikai atmiņas kartes pircējs var saņemt nodevas par privātu kopēšanu atmaksu, ja organizācijā, kura administrē atlīdzības sistēmu, tiek iesniegts attiecīgs pieteikums.
- 43 Kā atgādināts šī sprieduma 23. punktā, dalībvalstis taisnīgas atlīdzības finansēšanai drīkst noteikt nodevu par privātu kopēšanu, kas jāmaksā nevis attiecīgajām privātpersonām, bet gan personām, kurām ir digitālās reproducēšanas iekārtas, ierīces un datu nesēji un kuras tādējādi minētās reproducēšanas iekārtas, ierīces un datu nesējus juridiski vai faktiski nodod privātpersonu rīcībā vai sniedz tām reproducēšanas pakalpojumu.
- 44 No Tiesas judikatūras arī izriet, ka dalībvalstis noteiktos apstākļos var vienādi piemērot nodevu par privātu kopēšanu attiecībā uz ierakstu nesējiem, kas var tikt izmantoti reproducēšanai, tostarp tad, ja to galīgā izmantošana neatbilst Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētajiem gadījumiem (šajā ziņā skat. spriedumu *Amazon.com International Sales* u.c., EU:C:2013:515, 31. punkts).
- 45 Šādas nodevas piemērošanas sistēma var tikt atzīta par atbilstošu iepriekš minētajai tiesību normai tikai tad, ja tās ieviešana ir pamatota ar praktiskām grūtībām un ja nodevas maksātājiem ir tiesības uz šīs nodevas atmaksāšanu tās nepamatotas iekasēšanas gadījumā (šajā ziņā skat. spriedumu *Amazon.com International Sales* u.c., EU:C:2013:515, 31. punkts).
- 46 Šajā ziņā nodevas par privātu kopēšanu sistēma tostarp var būt pamatota ar nepieciešamību novērst galīgo lietotāju identificēšanas neiespējamību vai ar praktiskajām grūtībām, kas ir saistītas ar šo identificēšanu, vai citām līdzīgām grūtībām (šajā ziņā skat. spriedumu *Amazon.com International Sales* u.c., EU:C:2013:515, 31. un 34. punkts).
- 47 No Tiesas judikatūras tomēr izriet, ka minētā nodeva katrā ziņā nedrīkst tikt piemērota reproducēšanas iekārtām, ierīcēm un datu nesējiem, kuras ir iegādājušās personas, kas nav fiziskās personas, mērķiem, kas nav kopēšana privātai lietošanai (šajā ziņā skat. spriedumus *Padawan*, EU:C:2010:620, 52. punkts, kā arī *Amazon.com International Sales* u.c., EU:C:2013:515, 28. punkts).
- 48 Turklāt, runājot par tiesībām uz šīs nodevas atmaksāšanu, šīm tiesībām ir jābūt efektīvām un tās nedrīkst padarīt pārmērīgi sarežģītu tās nodevas atmaksāšanu, kas ir tikusi samaksāta gadījumos, uz kuriem neattiecas Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts (šajā ziņā skat. spriedumu *Amazon.com International Sales* u.c., EU:C:2013:515, 31. un 34. punkts).
- 49 Pamatlietā iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, pirmkārt, vai tādas sistēmas ieviešana, kurā ir paredzēta nodevas par privātu kopēšanu samaksa, laižot tirgū mobilo telefonu atmiņas kartes, ir pamatojama ar tādām praktiskām grūtībām kā šī sprieduma 46. punktā minētās.

- 50 Šajā ziņā no šī sprieduma 47. punktā atgādinātajiem apsvērumiem izriet, ka minēto karšu laišana apgrozībā ir atbrīvojama no minētās nodevas samaksas tostarp tad, ja attiecīgais ražotājs vai importētājs pierāda, ka šīs kartes ir iegādājušās personas, kas nav fiziskās personas, mērķiem, kas acīmredzami nav saistīti ar reproducēšanu privātai lietošanai.
- 51 Turklāt ir jākonstatē, ka ar praktiskajām problēmām saistībā ar galīgo lietotāju identificēšanu un attiecīgās nodevas iekasēšanu nevar tikt pamatota minētā atbrīvojuma piemērošanas ierobežošana tikai ar mobilo telefonu atmiņas karšu pārdošanu uzņēmumiem, kas ir reģistrēti organizācijā, kura administrē nodevu par privātu kopēšanu sistēmu. Šāds ierobežojums radītu atšķirīgu attieksmi starp dažādām saimnieciskās darbības subjektu grupām, ciktāl šie subjekti saistībā ar nodevu par privātu kopēšanu ir salīdzināmā situācijā, neatkarīgi no tā, vai tie ir reģistrēti minētajā organizācijā vai nē.
- 52 Otrkārt, iesniedzējtiesai tāpat ir jāpārbauda, vai tiesību uz atmaksāšanu piemērojamība, efektivitāte, pieejamība, publicitāte un lietošanas vienkāršība ļauj mazināt iespējamo līdzsvara trūkumu, kas radīts ar nodevas par privātu kopēšanu sistēmu, lai novērstu konstatētās praktiskās grūtības (skat. spriedumu *Amazon.com International Sales* u.c., EU:C:2013:515, 36. punkts).
- 53 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, tā kā pamatlietā aplūkotā nodevas par privātu kopēšanu sistēma ļauj šīs nodevas maksātājiem iekļaut šīs nodevas summu attiecīgo mobilo telefonu cenās un ka to tādējādi sedz galīgais lietotājs, tas, ka tikai galīgais minētā telefona pircējs var saņemt minētās nodevas atmaksu un ka šī atmaksa ir atkarīga no attiecīga pieteikuma iesniegšanas organizācijā, kura administrē attiecīgo nodevu, principā atbilst Direktīvas 2001/29 preambulas 31. apsvērumā paredzētajam taisnīgajam līdzsvaram starp autortiesību subjektu interesēm un aizsargāto tiesību objektu izmantotāju interesēm.
- 54 Ciktāl šāda iespēja tiek nodrošināta, nav nozīmes tam, vai attiecīgo telefonu ražotājiem vai importētājiem, kuriem ir pienākums samaksāt nodevu par privātu kopēšanu, ir informācija par to, vai šo telefonu galīgie pircēji ir privātpersonas vai uzņēmumi.
- 55 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz sesto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā paredzēts, ka nodeva par privātu kopēšanu tiek iekasēta no ražotājiem un importētājiem, kuri pārdod mobilo telefonu atmiņas kartes uzņēmumiem, zinot, ka tās ir paredzētas pārdošanai tālāk, bet nezinot, vai šo atmiņas karšu galīgie pircēji ir privātpersonas vai uzņēmumi, ar nosacījumu, ka:
- šādas sistēmas ieviešana ir pamatota ar praktiskām grūtībām;
 - personas, kam jāveic maksājums, ir atbrīvotas no minētās nodevas samaksas, ja tās pierāda, ka tās ir pārdevušās mobilo telefonu atmiņas kartes personām, kas nav fiziskās personas, mērķiem, kas acīmredzami nav saistīti ar reproducēšanu privātai lietošanai, ciktāl šis atbrīvojums nevar aprobežoties tikai ar pārdošanu uzņēmumiem, kas ir reģistrēti organizācijā, kura administrē attiecīgo nodevu;
 - minētajā sistēmā ir paredzētas tādas tiesības uz nodevas par privātu kopēšanu atmaksu, kas ir efektīvas un pārmērīgi neapgrūtina samaksātās nodevas atmaksu, ciktāl šī atmaksāšana var tikt veikta tikai galīgajam šādas atmiņas kartes pircējam, kuram šajā ziņā ir jābūt iesniegušam pieteikumu minētajā organizācijā.

Par trešo jautājumu

- 56 Uzdodot trešo jautājumu, kurš ir jāizskata kā ceturtais, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, kā ir jāinterpretē Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts, lasot to minētās direktīvas preambulas 35. apsvērumā ietvertā precizējuma gaismā, saskaņā ar kuru dažos gadījumos, ja tiesību subjekta aizskārums “ir minimāls, maksājumu saistību var nebūt”.

- 57 Šajā ziņā ir jānorāda, pirmkārt, ka Direktīvas 2001/29 mērķis ir saskaņot tikai dažus autortiesību un blakustiesību aspektus (spriedums *Padawan*, EU:C:2010:620, 35. punkts). Otrkārt, tās vispārējo uzbūvi raksturo vairāki tās noteikumi, no kuriem ir redzams Eiropas Savienības likumdevēja nodoms piešķirt dalībvalstīm rīcības brīvību tās ieviešanā, kā, piemēram, tās 5. pants, kurā ir paredzēta virkne izņēmumu un ierobežojumu, kurus dalībvalstis var brīvi ieviest savās valsts tiesībās.
- 58 Turklāt saskaņā ar minētās direktīvas preambulas 35. apsvērumu dažos izņēmumu vai ierobežojumu gadījumos tiesību subjektiem būtu jāsaņem taisnīga atlīdzība. Tomēr dažos gadījumos, ja tiesību subjekta aizskārums ir minimāls, maksājumu saistību var nebūt.
- 59 Tāpat kā dalībvalstis var paredzēt vai neparedzēt vienu vai otru no Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punktā precizētajiem izņēmumiem, tām, kā tas ir apstiprināts šīs direktīvas preambulas 35. apsvērumā, ir iespēja noteiktos gadījumos, kas ietilpst to brīvi noteikto izņēmumu piemērošanas jomā, paredzēt atbrīvojumu no taisnīgās atlīdzības samaksas, ja tiesību subjektiem radītais kaitējums ir minimāls.
- 60 Šis secinājums ir pilnībā piemērojams minētās direktīvas 5. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētajam privātas kopēšanas izņēmumam.
- 61 Iepriekšējos punktos norādīto iemeslu dēļ arī tās robežvērtības noteikšanai, nesasniedzot kuru, kaitējums var tikt kvalificēts kā “minimāls” minētās direktīvas preambulas 35. apsvēruma izpratnē, ir jāietilpst dalībvalstu rīcības brīvībā, ja vien šīs robežvērtības piemērošana tostarp atbilst vienlīdzīgas attieksmes principam, kas ir minēts šī sprieduma 31. punktā.
- 62 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts, lasot to minētās direktīvas preambulas 35. apsvēruma gaismā, ir jāinterpretē tādējādi, ka saskaņā ar to dalībvalstīm ir ļauts noteiktos gadījumos, kas ietilpst privātas kopēšanas izņēmuma piemērošanas jomā, paredzēt atbrīvojumu no taisnīgas atlīdzības samaksas, ja tiesību subjektiem radītais kaitējums šajos gadījumos ir minimāls. Dalībvalstu kompetencē ir noteikt šāda kaitējuma robežvērtību, ievērojot, ka šīs robežvērtības piemērošanai tostarp ir jāatbilst vienlīdzīgas attieksmes principam.

Par pirmā jautājuma a) un b) daļu

- 63 Ar pirmā jautājuma a) un b) daļu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, kādas sekas ir tiesību subjektu piešķirtajai atļaujai izmantot, tostarp reproducēšanai privātai lietošanai, datnes, kas satur aizsargātus darbus, ievērojot prasības, kas izriet no Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkta, it īpaši saistībā ar taisnīgu atlīdzību.
- 64 No šī sprieduma 24. un 25. punkta izriet, ka nav jāpierāda, ka minēto datņu lietotāji patiešām ir veikuši reproducēšanu privātai lietošanai, jo saistībā ar šiem lietotājiem tiek pamatoti prezumēti, ka tie pilnībā izmantos to rīcībā nodotās datnes. No tā izriet, ka gadījumā, ja tiesību subjekts ir atļāvis fiziskai personai izmantot šādas datnes, nododot tās šīs personas rīcībā, tas vien, ka šīs datnes ir iespējams izmantot aizsargāto darbu reproducēšanai, ir pamats nodevas par privātu kopēšanu piemērošanai.
- 65 Līdz ar to attiecībā uz to, kāda ietekme uz taisnīgo atlīdzību ir tiesību subjekta atļaujai izmantot aizsargātos darbus saturošas datnes, Tiesa ir nospriedusi, ka gadījumā, ja dalībvalsts saskaņā ar Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punktu ir nolēmusi no šīs tiesību normas materiālās piemērošanas jomas izslēgt jebkādas tiesību subjektu tiesības atļaut to aizsargāto darbu vai citu tiesību objektu reproducēšanu privātai lietošanai, jebkādi iespējamajai tiesību subjektu piešķirtajai atļaujai minētajā valstī nav tiesisku sekas. Līdz ar to šāda atļauja nekādi neietekmē kaitējumu, kas tiesību subjektiem nodarīts, ieviešot attiecīgo pasākumu, ar kuru tiem tiek atņemtas šīs tiesības, un līdz ar to tas nekādi

nevar ietekmēt taisnīgo atlīdzību, kas obligātā vai fakultatīvā veidā paredzēta šīs direktīvas piemērojamajā tiesību normā (skat. spriedumu *VG Wort* u.c., no C-457/11 līdz C-460/11, EU:C:2013:426, 37. punkts).

- 66 Tā kā tādos apstākļos kā šī sprieduma iepriekšējā punktā norādītie apstākļi minētajai atļaujai nav tiesiska spēka, tā pati par sevi nevar radīt attiecīgo datņu izmantotājam pienākumu samaksāt tiesību subjektam, kurš ir atļāvis to izmantošanu, jebkādu atlīdzību par reproducēšanu privātai lietošanai.
- 67 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmā jautājuma a) un b) daļu ir jāatbild, ka Direktīva 2001/29 ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja dalībvalsts saskaņā ar šīs direktīvas 5. panta 2. punktu ir nolēmusi no šīs tiesību normas materiālās piemērošanas jomas izslēgt jebkādas tiesību subjektu tiesības atļaut to darbu reproducēšanu privātai lietošanai, tiesību subjekta piešķirtā atļauja tā darbus saturošo datņu izmantošanai nevar ietekmēt pienākumu samaksāt taisnīgu atlīdzību par atbilstoši minētās direktīvas 5. panta 2. punkta b) apakšpunktam veikto reproducēšanu ar šo datņu palīdzību un pati par sevi nevar radīt attiecīgo datņu izmantotājam pienākumu samaksāt minētajam tiesību subjektam jebkādu atlīdzību.

Par pirmā jautājuma c) un d) daļu, kā arī otro jautājumu

- 68 Ar pirmā jautājuma c) un d) daļu, kā arī otro jautājumu, kuri ir jāizskata kā sestie, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2001/29 6. pantā paredzēto tehnoloģisko pasākumu īstenošana saistībā ar tādām ierīcēm, kas tiek izmantotas aizsargāto darbu reproducēšanai, kā, piemēram, *DVD*, *CD*, *MP3* atskaņotāji vai datori var ietekmēt taisnīgo atlīdzību, kas ir maksājama par reproducēšanu privātai lietošanai, kura ir tikusi veikta no šīm ierīcēm.
- 69 Šajā ziņā Tiesa ir jau nospriedusi, ka šīs direktīvas 5. panta 2. punkta b) apakšpunktā minēto tehnoloģisko pasākumu mērķis ir ierobežot darbības, ko nav atļāvuši tiesību subjekti, proti, nodrošināt šīs tiesību normas pareizu piemērošanu un tādējādi nepieļaut tādas darbības, kas neatbilst minētajā tiesību normā noteiktajiem stingrajiem nosacījumiem (spriedumi *VG Wort* u.c., EU:C:2013:426, 51. punkts, kā arī *ACI Adam* u.c., C-435/12, EU:C:2014:254, 43. punkts).
- 70 Turklāt, tā kā tieši dalībvalstis, nevis tiesību subjekti ievieš privātās kopēšanas izņēmumu un atļauj aizsargāto darbu vai citu tiesību objektu lietošanu, lai varētu izgatavot šādu kopiju, tieši dalībvalstij, kas, ieviešot šo izņēmumu, ir atļāvusi kopēšanu privātai lietošanai, ir jānodrošina pareiza minētā izņēmuma piemērošana un tādējādi jāierobežo darbības, kuras tiesību subjekti nav atļāvuši (spriedumi *VG Wort* u.c., EU:C:2013:426, 52. un 53. punkts, kā arī *ACI Adam* u.c., EU:C:2014:254, 44. punkts).
- 71 Ņemot vērā Direktīvas 2001/29 6. pantā minēto tehnoloģisko pasākumu piemērošanas brīvprātīgo raksturu, Tiesa ir nospriedusi, ka, pat ja šāda iespēja pastāvētu, minēto pasākumu nepiemērošana nevarētu izraisīt taisnīgas kompensācijas spēkā neesamību (spriedums *VG Wort* u.c., EU:C:2013:426, 57. punkts).
- 72 Tomēr attiecīgā dalībvalsts konkrēto tās atlīdzības apmēru, kas pienākas tiesību subjektiem, var padarīt atkarīgu no šādu tehnoloģisko pasākumu piemērošanas vai nepiemērošanas, lai šie tiesību subjekti tiktu faktiski iedrošināti tos izmantot un lai tie tādējādi brīvprātīgi piedalītos privātās kopēšanas izņēmuma piemērošanā (spriedums *VG Wort* u.c., EU:C:2013:426, 58. punkts).
- 73 Līdz ar to uz pirmā jautājuma c) un d) daļu, kā arī otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2001/29 6. pantā minēto tehnoloģisko pasākumu īstenošana saistībā ar tādām ierīcēm, kas tiek izmantotas aizsargāto darbu reproducēšanai, kā *DVD*, *CD* un *MP3* atskaņotāji vai datori nevar ietekmēt taisnīgo atlīdzību, kas ir maksājama par reproducēšanu privātai lietošanai, kura ir veikta ar šīm ierīcēm. Tomēr minētā īstenošana var ietekmēt šīs atlīdzības konkrēto apmēru.

Par pirmā jautājuma f) daļu

- 74 Ar pirmā jautājuma f) daļu, kura ir jāizskata kā septītā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīva 2001/29 pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā ir paredzēta taisnīgas atlīdzības samaksa par reproducēšanu, kas ir veikta, izmantojot nelikumīgus avotus, proti, izmantojot aizsargātus darbus, kas ir nodoti publiskai lietošanai bez tiesību subjektu atļaujas.
- 75 Tiesa ir jau nospriedusi, ka minētā direktīva nepieļauj tādus valsts tiesību aktus, kuros situācija, kad avots, kas tiek izmantots reproducēšanai privātai lietošanai, ir likumīgs, nav nošķirta no situācijas, kad šis avots ir nelikumīgs (šajā ziņā skat. spriedumu *ACI Adam* u.c., EU:C:2014:254, 58. punkts).
- 76 Šajā ziņā Tiesa ir konstatējusi, ka nepieciešamība interpretēt šīs direktīvas 5. panta 2. punkta b) apakšpunktu šauri liedz interpretēt šo tiesību normu tādējādi, ka papildus šim skaidri noteiktajam ierobežojumam autortiesību subjektiem tiek noteikts pienākums neiebilst pret viņu tiesību pārkāpumiem, kas var tikt izdarīti līdz ar kopēšanu privātai lietošanai (šajā ziņā skat. spriedumu *ACI Adam* u.c., EU:C:2014:254, 31. punkts).
- 77 Tiesa ir arī norādījusi, ka nodevas par privātu kopēšanu sistēmā, kurai ir tādas iezīmes kā pamatlietā un kurā saistībā ar attiecīgajiem saņēmējiem maksājamās taisnīgās atlīdzības aprēķinu situācija, kad avots, kas tiek izmantots reproducēšanai privātai lietošanai, ir likumīgs, nav nošķirta no situācijas, kad šis avots ir nelikumīgs, nav ievērots taisnīgais līdzsvars starp autortiesību subjektu interesēm un aizsargāto tiesību objektu izmantotāju interesēm, jo šādā sistēmā netieši tiek sodīti visi izmantotāji, kuri iegādājas reproducēšanas iekārtas, ierīces un datu nesējus, par kuriem ir maksājama minētā nodeva (šajā ziņā skat. spriedumu *ACI Adam* u.c., EU:C:2014:254, 54.–56. punkts).
- 78 Maksājot nodevu, kas noteikta neatkarīgi no šādas reproducēšanas avota likumīgā vai nelikumīgā rakstura, attiecīgie izmantotāji noteikti sniedz ieguldījumu tā kaitējuma atlīdzināšanā, kas nodarīts ar Direktīvā 2001/29 neatļautu reproducēšanu privātai lietošanai no nelikumīga avota, un tādējādi uzņemas ievērojamas papildu izmaksas, lai viņi varētu taisīt kopijas privātai lietošanai, uz kurām attiecas tās 5. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētais izņēmums (skat. spriedumu *ACI Adam* u.c., EU:C:2014:254, 56. punkts).
- 79 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz pirmā jautājuma f) daļu ir jāatbild, ka Direktīva 2001/29 nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā ir paredzēta taisnīgas atlīdzības samaksa par reproducēšanu, kas ir veikta, izmantojot nelikumīgus avotus, proti, izmantojot aizsargātus darbus, kas ir nodoti publiskai lietošanai bez tiesību subjektu atļaujas.

Par pirmā jautājuma e) punktu

- 80 Ar pirmā jautājuma e) punktu, kurš ir jāizskata kā astotais, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīva 2001/29 pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā ir paredzēta taisnīgas atlīdzības samaksa par aizsargāto darbu reproducēšanu, ko fiziska persona ir veikusi no trešai personai piederošas ierīces vai ar tās palīdzību.
- 81 Šajā ziņā ir jānorāda, ka minētās direktīvas 5. panta 2. punkta b) apakšpunktā ir norādīti trīs elementi, kuri visi kopā nosaka tās piemērošanas jomu. Vispirms tas ir reproducēšanas priekšmets, pēc tam – persona, kura to īsteno, un visbeidzot – pati reproducēšana.
- 82 Vispirms, runājot par reproducēšanas priekšmetu, ir jāatgādina, ka minētajā tiesību normā ir paredzēts izņēmums attiecībā uz tiesību subjekta ekskluzīvajām tiesībām atļaut vai aizliegt attiecīgā darba reproducēšanu. Tas noteikti nozīmē, ka šajā tiesību normā minētās reproducēšanas priekšmets ir aizsargāts darbs, nevis viltots vai pirātiskas darbības rezultātā radies darbs (šajā ziņā skat. spriedumu *ACI Adam* u.c., EU:C:2014:254, 58. punkts).

- 83 Tāpat Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunktā ir precizēts, ka persona, kurai ir atļauts veikt reproducēšanu, ir vienīgi fiziska persona, kas veic attiecīgā aizsargātā darba kopēšanu privātai lietošanai ar mērķi, kurš nedz tieši, nedz netieši nav komerciāls.
- 84 Visbeidzot, attiecībā uz pašu reproducēšanu minētās direktīvas 5. panta 2. punkta b) apakšpunktā ir konkrēti minēti tikai datu nesēji, uz kuriem aizsargātais darbs var tikt reproducēts.
- 85 Šajā ziņā būtībā pietiek vien salīdzināt privātas kopēšanas izņēmuma formulējumu ar minētās direktīvas 5. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētā izņēmuma attiecībā uz reproducēšanas tiesībām formulējumu. Kamēr pēdējais minētais izņēmums attiecas uz “reproducēšanu uz papīra vai līdzīga materiāla”, privātas kopēšanas izņēmums attiecas uz “reproducēšanu uz jebkura materiāla”.
- 86 Savukārt Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkta formulējumā nav konkrēti precizētas to ierīču iezīmes, no kurām vai ar kuru palīdzību var tikt veikta kopēšana privātai lietošanai. It īpaši tajā nekas nav minēts par tās saiknes juridisko raksturu, kas, kā, piemēram, īpašumtiesības, var vienot fizisko personu, kas veic reproducēšanu privātai lietošanai, un tās izmantoto ierīci.
- 87 Jānorāda, pirmkārt, ka minētajā tiesību normā paredzētais izņēmums ir jāinterpretē šauri un to nevar interpretēt tā, lai tiktu aptverti gadījumi ārpus tajā skaidri paredzētajiem gadījumiem (šajā ziņā pēc analogijas skat. spriedumus *ACI Adam* u.c., EU:C:2014:254, 23. punkts, un *Melzer*, C-228/11, EU:C:2013:305, 24. punkts)
- 88 Otrkārt, minētās direktīvas mērķis ir saskaņot tikai dažus autortiesību aspektus (spriedums *Padawan*, EU:C:2010:620, 35. punkts). Attiecīgajā direktīvā nenorādot šī sprieduma 86. punktā minētās iezīmes un īpatnības, Savienības likumdevējs ir uzskatījis, ka tām nav nozīmes saistībā ar mērķi, ko tas bija iecerējis sasniegt ar šo daļējo saskaņošanu.
- 89 No tā izriet, ka jautājums par to, vai ierīcei, ko privātpersona ir izmantojusi, lai īstenotu kopēšanu privātai lietošanai, ir jāpieder šai personai vai arī tā var piederēt kādai trešai personai, neietilpst Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanas jomā.
- 90 Šādos apstākļos, pretēji Eiropas Komisijas apgalvotajam, šīs direktīvas 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts nav jāinterpretē tās 5. panta 5. punkta gaismā, ciktāl šī pēdējā minētā tiesību norma nevar nedz ietekmēt minētās direktīvas 5. panta 2. punkta noteikumu materiālo saturu, nedz tostarp paplašināt dažādo tajā paredzēto izņēmumu un ierobežojumu tvērumu (skat. spriedumu *ACI Adam* u.c., EU:C:2014:254, 26. punkts).
- 91 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz pirmā jautājuma e) daļu ir jāatbild, ka Direktīva 2001/29 pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā ir paredzēta taisnīgas atlīdzības samaksa par aizsargāto darbu reproducēšanu, ko fiziska persona ir veikusi no trešai personai piederošas ierīces vai ar tās palīdzību.

Par pirmā jautājuma g) daļu

- 92 Ar pirmā jautājuma g) daļu, kura ir jāizskata kā devītā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīva 2001/29 pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā ir paredzēta taisnīgas atlīdzības samaksa par reproducēšanu, kas, izmantojot likumīgus avotus, ir veikta ar “citu līdzekļu palīdzību”, piemēram, internetu.
- 93 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, ja valsts tiesa nav sniegusi Tiesai faktiskos un tiesību elementus, kas vajadzīgi, lai sniegtu lietderīgu atbildi uz tai uzdoto jautājumu, šis jautājums ir noraidāms kā nepieņemams (šajā ziņā skat. spriedumu *Belvedere Costruzioni*, C-500/10, EU:C:2012:186, 16. punkts, un rīkojumu *Stefan*, C-329/13, EU:C:2014:815, 24. punkts).

- 94 Šajā gadījumā iesniedzējtiesa nav sniegusi pietiekamu informāciju par tās reproducēšanas raksturu, kas ir uzdotā jautājuma priekšmets.
- 95 Šādos apstākļos Tiesa nevar sniegt lietderīgu atbildi uz pirmā jautājuma g) daļu. Līdz ar to tā ir jānoraida kā nepieņemama.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 96 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lem par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvas 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā ir paredzēta taisnīgas atlīdzības samaksa atbilstoši izņēmumam attiecībā uz reproducēšanas tiesībām kopēšanai privātai lietošanai saistībā ar tādiem daudzfunkcionāliem datu nesējiem kā, piemēram, mobilo telefonu atmiņas kartes neatkarīgi no tā, vai šo datu nesēju galvenā funkcija ir kopēšana privātai lietošanai vai nē, ar nosacījumu, ka viena no šo datu nesēju funkcijām, pat ja tā ir tikai sekundāra, ļauj to turētājiem izmantot tos šim nolūkam. Tomēr šīs funkcijas galvenais vai sekundārais raksturs un datu nesēja spējas veikt reproducēšanu relatīvais nozīmīgums var ietekmēt maksājamās taisnīgās atlīdzības apmēru. Ciktāl tiesību subjektiem radītais kaitējums tiktu uzskatīts par minimālu, minētās funkcijas nodrošināšana varētu neradīt pienākumu maksāt šo atlīdzību;
- 2) Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā nodeva, kas paredzēta taisnīgas atlīdzības finansēšanai atbilstoši izņēmumam attiecībā uz reproducēšanas tiesībām kopēšanai privātai lietošanai, ir attiecināta uz tādu datu nesēju izplatīšanu, kuri var tikt izmantoti reproducēšanai privātai lietošanai, kā, piemēram, mobilo telefonu atmiņas kartes, bet kurā šī nodeva nav attiecināta uz sastāvdaļām, kuras galvenokārt paredzētas kopiju privātai lietošanai uzglabāšanai, kā, piemēram, MP3 atskaņotāju iekšējā atmiņa, ar nosacījumu, ka šīs dažādās datu nesēju kategorijas un sastāvdaļas nav salīdzināmas vai ka saistībā ar tām pastāvošā atšķirīgā attieksme ir pamatota, par ko ir jāpārlicinās iesniedzējtiesai;
- 3) Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru nodeva, kas paredzēta taisnīgas atlīdzības finansēšanai atbilstoši izņēmumam attiecībā uz reproducēšanas tiesībām kopēšanai privātai lietošanai, tiek iekasēta no ražotājiem un importētājiem, kuri pārdod mobilo telefonu atmiņas kartes uzņēmumiem, zinot, ka tās ir paredzētas pārdot tālāk, bet nezinot, vai šo atmiņas karšu galīgie pircēji ir privātpersonas vai uzņēmumi, ar nosacījumu, ka:
 - šādas sistēmas ieviešana ir pamatota ar praktiskām grūtībām;
 - personas, kam jāveic maksājums, ir atbrīvotas no minētās nodevas samaksas, ja tās pierāda, ka tās ir pārdevušas mobilo telefonu atmiņas kartes personām, kas nav fiziskās personas, mērķiem, kas acīmredzami nav saistīti ar reproducēšanu privātai lietošanai, ciktāl šis atbrīvojums nevar aprobežoties tikai ar pārdošanu uzņēmumiem, kas ir reģistrēti organizācijā, kura administrē attiecīgo nodevu;

- minētajā sistēmā ir paredzētas tādas tiesības uz šīs nodevas atmaksu, kas ir efektīvas un pārmērīgi neapgrūtina samaksātās nodevas atmaksu, ciktāl šī atmaksāšana var tikt veikta tikai galīgajam šādas atmiņas kartes pircējam, kuram šajā ziņā ir jābūt iesniegušam pieteikumu minētajā organizācijā;
- 4) Direktīvas 2001/29 5. panta 2. punkta b) apakšpunkts, lasot to šīs direktīvas preambulas 35. apsvēruma gaismā, ir jāinterpretē tādējādi, ka saskaņā ar to dalībvalstīm ir ļauts noteiktos gadījumos, kas ietilpst izņēmuma attiecībā uz reproducēšanas tiesībām kopēšanai privātai lietošanai piemērošanas jomā, paredzēt atbrīvojumu no taisnīgas atlīdzības samaksas atbilstoši šim izņēmumam, ja tiesību subjektiem radītais kaitējums šajos gadījumos ir minimāls. Dalībvalstu kompetencē ir noteikt šāda kaitējuma robežvērtību, ievērojot, ka šīs robežvērtības piemērošanai tostarp ir jāatbilst vienlīdzīgas attieksmes principam;
 - 5) Direktīva 2001/29 ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja dalībvalsts saskaņā ar šīs direktīvas 5. panta 2. punktu ir nolēmusi no šīs tiesību normas materiālās piemērošanas jomas izslēgt jebkādas tiesību subjektu tiesības atļaut to darbu reproducēšanu privātai lietošanai, tiesību subjekta piešķirtā atļauja tā darbus saturošo datņu izmantošanai nevar ietekmēt pienākumu samaksāt taisnīgu atlīdzību atbilstoši izņēmumam attiecībā uz reproducēšanas tiesībām par atbilstoši minētās direktīvas 5. panta 2. punkta b) apakšpunktam veikto reproducēšanu ar šo datņu palīdzību un pati par sevi nevar radīt attiecīgo datņu izmantotājam pienākumu samaksāt minētajam tiesību subjektam jebkādu atlīdzību;
 - 6) Direktīvas 2001/29 6. pantā minēto tehnoloģisko pasākumu īstenošana saistībā ar tādām ierīcēm, kas tiek izmantotas aizsargāto darbu reproducēšanai, kā *DVD*, *CD* un *MP3* atskaņotāji vai datori nevar ietekmēt pienākumu maksāt taisnīgo atlīdzību atbilstoši izņēmumam attiecībā uz reproducēšanas tiesībām par reproducēšanu privātai lietošanai, kura ir veikta ar šīm ierīcēm. Tomēr minētā īstenošana var ietekmēt šīs atlīdzības konkrēto apmēru;
 - 7) Direktīva 2001/29 nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā ir paredzēta taisnīgas atlīdzības samaksa atbilstoši izņēmumam attiecībā uz reproducēšanas tiesībām par reproducēšanu, kas ir veikta, izmantojot nelikumīgus avotus, proti, izmantojot aizsargātus darbus, kas ir nodoti publiskai lietošanai bez tiesību subjektu atļaujas;
 - 8) Direktīva 2001/29 pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā ir paredzēta taisnīgas atlīdzības samaksa atbilstoši izņēmumam attiecībā uz reproducēšanas tiesībām par aizsargāto darbu reproducēšanu, ko fiziska persona ir veikusi no trešai personai piederošas ierīces vai ar tās palīdzību.

[Paraksti]